

PETER HALLDORF

‘DE HEILIGE GEEST BRENGT ONS IN EENHEID’

Peter Halldorf – die onlangs in Nederland was - is al 40 jaar voorganger in de pinkstergemeenschap in Zweden. Zijn werk richt zich op de oecumene, de eenheid van christelijke kerken. “Het thema van eenheid wordt steeds belangrijker, de Heilige Geest brengt ons samen in eenheid met Christus en elkaar.”

Peter Halldorf heeft de bijnaam ‘pinkstermonnik’ gekregen. Dat heeft zeker iets te maken met zijn verschijning: zwarte kleding en witte haren en baard, maar ook met zijn grote belangstelling voor de orthodoxe kerk en het kloosterleven.

Waarom is de oecumene, de eenheid van kerken, belangrijk voor u?

“De bediening van de Heilige Geest is vooral om ons in gemeenschap te brengen

met de Zoon en de Vader. Alles komt tot uitdrukking als we teruggebracht worden in die eenheid en als we Christus herkennen in elkaar.

In Zweden hebben we officiële oecumenische dialogen tussen onder andere pinksterkerken en rooms-katholieke kerken. Dat proces gaat heel langzaam. Wat deze mensen samenbrengt is het verlangen naar Christus en het leven in de Geest. We kunnen heel ver van elkaar afstaan als

kerken maar in onze geestelijke dorst staan we dicht bij elkaar. Je ziet dat misschien niet zo in het officiële beeld dat kerken naar buiten toe laten zien. Maar het kan in kleinere samenkomsten naar voren komen, wanneer gelovigen uit verschillende kerken elkaar ontmoeten. Zulke ontmoetingen en dialogen geven je een completer beeld van wie God is. Ook mensen kunnen ver van elkaar afstaan door vooroordelen over elkaar en dan ontdekken

dat ze in werkelijkheid dicht bij elkaar staan. Dat is het werk van de Heilige Geest."

Welke aansluiting vindt u bij de orthodoxe kerk?

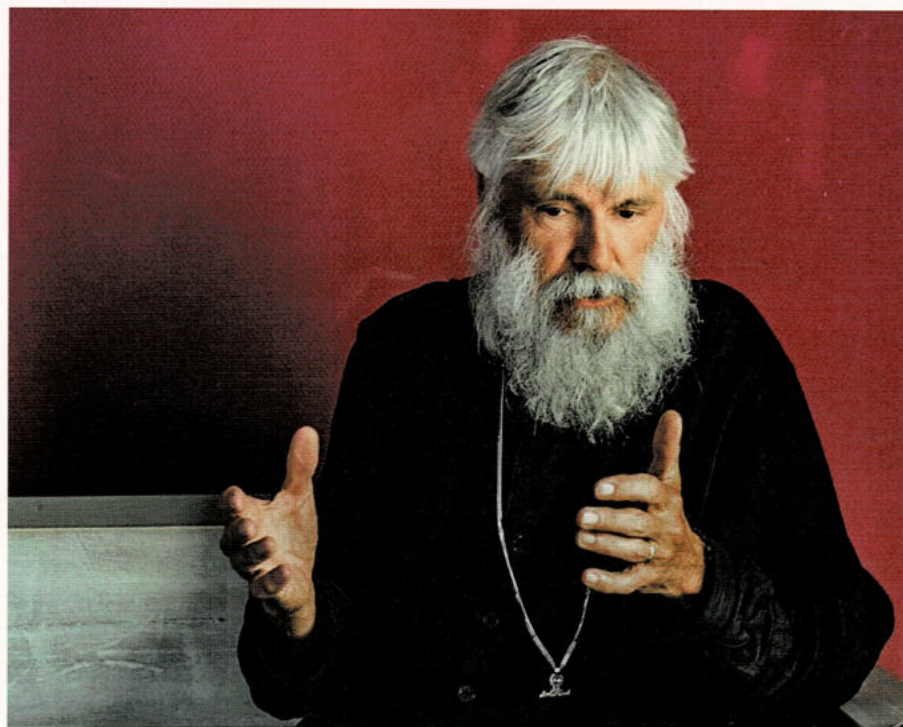
"Voor mij persoonlijk is de ontmoeting met de vitale orthodoxe kerk in Syrië en Egypte een zeer belangrijke ervaring geweest. Hier ging ik inzien dat de traditie die de mijne was, de pinksterbeweging, een uitloper was van een tak aan een geweldige boom. Ik leerde dat zij een zeer charismatische, geestelijke traditie hebben, die op een zeer levendige manier wordt beleefd. Wij zijn allemaal beïnvloed door onze eigen cultuur, soms meer dan we doorhebben. We zijn gericht op steeds weer nieuwe ervaringen, op een oppervlakkige manier. Dat biedt geen diepe voeding voor je leven. We hebben op dat vlak veel te leren van de broeders in de orthodoxe kerk, die vasthouden aan de oude tradities. Ook de oude kerkvaders, met name in de Grieks-orthodoxe kerk, hebben veel gezegd over de rol van de Heilige Geest."

Wat kunnen wij leren van de orthodoxe kerk?

"De diepe betekenis van de Drie-eenheid. In onze westerse traditie scheiden wij de Geest van de Zoon en de Vader. We missen de vaardigheden om de ervaring met de Heilige Geest echt goed te begrijpen.

Om een voorbeeld te geven: zwakheid, pijn en ontberingen in het christelijk leven interpreteren we als: er is iets mis met mij. Maar het kan zijn dat de Heilige Geest in ons werkt om ons tot discipelschap te wekken.

De Heilige Geest trekt ons dieper in het leven van Christus. Dat betekent dat we ook zullen ervaren wat Paulus schrijft in

Filippenzen 2 vers 5 tot 7: *Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, Die, terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden.*

een diepere beweging van de Geest in ons leven.

We hebben daarom tijd en ruimte nodig in ons leven om te luisteren. Luisteren staat centraal. Zoals het gebed in het jodendom: 'Sjema Jisrael – Hoor Israël!' Gebed begint met luisteren, wakker zijn, oplettend. Het is

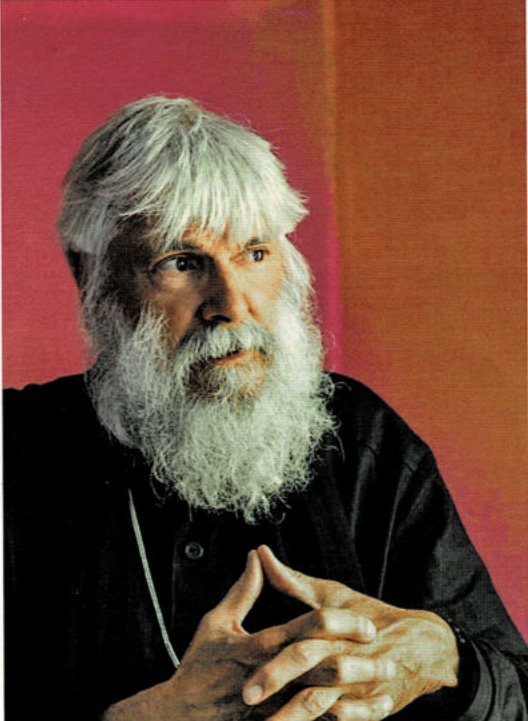
Op wie valt het licht? Als het licht op Jezus valt, weten we: ja, hier is de Heilige Geest aan het werk

Dat kan zich manifesteren als zwakheid. Als we dat niet begrijpen, zullen we niet weten hoe daarmee om te gaan."

U gaat regelmatig op retraite in een klooster, waarom?

"Als de Heilige Geest ons in de gemeenschap trekt van Vader en Zoon, dan is er het element van stilte. Die stilte is belangrijk als deel van ons gebed. Waar onze woorden tot stilstand komen, komt ruimte om te realiseren wie God is. Het is

stilte en stilheid, tot rust komen. *Voorwaar, ik heb mijn ziel tot rust en tot stilte gebracht* (Psalm 131:2). Dat is een stilte die niet leeg is, maar gevuld. Die in zichzelf dialoog is. Om die stilte en ruimte te vinden is het voor mij belangrijk om regelmatig tijd door te brengen in de kloostergemeenschap van het 'Monastero di Bose' in Noord-Italië. Je hebt soms een radicale vorm nodig om uiting te geven aan je leven als christen. Maar niet iedereen hoeft daarvoor een klooster te bezoeken." ►

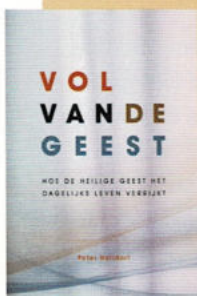
Wat leert het kloosterleven u over het kerk-zijn?

"De aantrekkingskracht en de authenticiteit van mensen die samenleven volgens Filippenzen 2, moet niet onderschat worden. Dat was in de derde en vierde eeuw de belangrijkste manier van evangeliseren voor de kloosters. Wij denken dat we eropuit moeten gaan, maar we hebben een groter vertrouwen nodig in de aantrekkingskracht van een bloeiende gemeenschap."

Hoe krijgt de kerk aantrekkingskracht?

"De Heilige Geest verbergt zijn gezicht en heeft er vreugde in om het licht op Christus te laten vallen. Dat is een belangrijk voorbeeld voor ons. We moeten ons als kerk steeds weer afvragen: wie wordt verheerlijkt? Op wie valt het licht? Als het licht op Jezus valt, weten we: ja, hier is de Heilige Geest aan het werk." •

Peter Halldorf is medeoprichter van een oecumenische gemeenschap, en een bekende leider in de oecumenische samenwerking

tussen de Lutherse, katholieke, oosters-orthodoxe kerk en de pinksterbeweging. In 2015 ontving hij een Zweedse koninklijke onderscheiding voor zijn inzet voor de oecumene. Dit jaar verscheen de Nederlandse vertaling van zijn boek *Vol van de Geest*.

TEKST: Carina Bergman BEELD: Ark Media

De geschiedenis van de pinksterbeweging

Peter Halldorf heeft zijn wortels in de pinksterkerk. Zijn beide grootvaders waren voorganger in de vroege pinksterbeweging die vanuit Amerika, via Noorwegen naar Zweden kwam. In zijn boek *Vol van de Geest* vertelt hij hierover:

"Mijn opa Einar Halldorf brak met zijn droom om hovenier te worden en sloot zich aan bij de opwekkingsbeweging, die zijn hart en ziel had gegrepen. Mijn andere opa, Harry Lindmark, verliet de boerderij in Närke waar hij opgegroeid was om in de frontlinie van de jonge opwekkingsbeweging een vonkenregen te zijn. Beiden werden predikant en behoorden tot de voortrekkers van de Zweedse pinksterbeweging. Het waren bidders en vissers van mensen. Hun liefde voor Gods Woord was oneindig en hun dorst naar de Heilige Geest niet te lessen."

Azusa Street

Die opwekking waar Halldorf op doelt begon in 1906 in Amerika, in een oude loods aan Azusa Street in Los Angeles, Californië. Maar eigenlijk begon het nog een paar jaar eerder op een Bijbelschool in Kansas, toen Agnes Ozman op nieuwjaarsdag 1901 in tongen begon te spreken. Na een lange studie van het Bijbelboek Handelingen kwamen zij en haar medestudenten tot de conclusie dat de gaven van de Geest niet alleen een Bijbels gegeven waren maar ook voor de huidige tijd van belang. Na gebed en handoplegging begon Agnes die dag in tongen te spreken. De kleine vonk die op die dag

ontstoken werd, leidde tot steeds meer vonken en uiteindelijk tot een 'uitslaande brand' in Azusa Street.

Halldorf: "De grote aantrekkingskracht van Azusa Street was tongentaal. Toch was dat niet het meest opzienbarende. Revolutionairder, en voor velen stuitender, was de manier waarop de opwekking barrières tussen rassen en klassen slechtte. In een sterk gesegregeerde samenleving toonde Azusa Street een nieuwe menselijkheid van verzoening en eenheid tussen mensen. Zij aan zij zaten mensen van verschillende afkomst op de vloer in het zaagsel."

Verspreiding van de pinksterbeweging

Binnen een jaar bereikte de opwekking Noorwegen en kort daarna Zweden. Hier zou de pinksterbeweging in korte tijd een verbluffende groei doormaken, met binnen een paar decennia honderdduizend leden. De Zweedse pinksterbeweging werd niet alleen veruit de grootste in Europa, maar ze zou ook internationaal een voorbeeld worden.

In Nederland kwam in 1907 voorzichtig een pinksterbeweging op gang, onder leiding van Gerrit Polman. Lange tijd was het een kleine groepering maar in de jaren vijftig, mede door toedoen van Zweedse evangelisten, maakte de pinksterbeweging een grote groei door en werden er vele gemeenten gesticht. Ook Stichting Opwekking is voortgekomen uit deze opwekking.